

מסורת הש"ס

(א) לעיל כח: נדרים פה:
(ב) תוספתות מחשבה פ:
(ג) תולדות ע"ל כ"ג: א' לעיל
ס' נדרים פה: (ד) שבת פ:
(ה) וי"ט: א' קדושין פ"א:
(ו) וספספס פ"א: (ז) חירום
(ח) כריתות פ"א: (ט) חירום
(י) ע"י ע"י א' פ"ד נדרים
כ' יחזק' י"א: חירום פ:
(י"ב) ע"י מחק' פ"א ועי' א"ת
מנהג שבתים חירום א"ת
י"ג נדרים וי"ט לעיל
נקודות: (א) נמנרד ג'
(ב) מחלן ש"ד ג':
(ג) נכריות ש"ד ג': (ועי'
ט"ז: נכוחות פ"א וי"ט: ב"ק
ק"א ח' א"ת) (ד) נדרים
פסחים ק': ד"ה דלמא:

וספת הריב"ן

(א) ומתמיתין כגון דלמור:
(ב) מחמין: (ג) דקמחי דשמיין
אין יסוד: (ד) עיני: (ה) (ויסוד
לא ידעה) לימא דכיי:
(ו) ועלה בידו כשר חזיר
גרסינן: (ז) ואפילו הכי
[וי"ע]: (ח) כולן: (ט) את
מקצתן: (י) מרמזין כי אנשים
אחים כו':

הגהות הב"ח

(א) נט' וז' יקנח לה במה
הכתוב מדבר נאסה
שהפר: (ב) שם ונחת של
שומן אמר קרא ונשא
פוט: (ג) שם ישרם דרבי
ה' צדיקים לכל ואת ו'
נחמק: (ד) רש"י ד"ה
ומתני' וכו' ומתניתין קתני
דיכול להפר את שלה ושל
קיים ונריחא:

גליון הש"ס

גמ' אמר ר"ל היה הא
רשע קרית ליה. עין טורי
אכן ר"ה דף כט ע"א ד"ה
ליטון:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] ישי"י ד"ה ת"ר וכו'
פליחה וי וכו'. ג"כ פ"י
ל"מ: ב] ד"ה ואחד לכלו

צ"ל ונ"ב ע"י א"ח
במות רש"י בזה ל"א

קוֹסִית הַחוּם' בְּדִי' פֶסַח
וְדוּק: ג' רֹמ' דִּי' אִסִּי
בִּן יִסְרָאֵל אֹמֵר וְלֹא הָיִי
מִן וְלֹא נִמְחָק. וְנִיב וְהָא
לֹא: ד' דִּי' עַל דְּבַר יוֹסִי.
נִיב עִי' אִתְּ מִשׁ עַל
מַהֲרַשׁ"ל בְּקִידוּשֵׁן יַעַל
הַחוּם' כֹּאן: ה' דִּי' פֶסַח
סִי מְרֻב שִׁיבְעוּ. נִיב עִי'
אִתְּ:

מוסף רשי

מכת מרדות. רד"י (שם)
מ: לאו מלקות ארבעים
הוא אלא מכת מרדות, מכת
רדיו מדרעקן (יבמות נב).
רדיו נתחמה שלא ירגיל
בה, ואין לה קנאה שלא עד
שיקבל עליו (נחלד"ק קטזא).
אישה הפרם ור"י יסלה לו
זו פליטה וקדושים פא. ורד"א
(שם). על דבר זה ידוע הו'
גסה. שלא לשום מהו אלא
בה.

קמא דאכילה גסה לא שסור
אכלו. ור"ת תירץ דתרי גזוז
דרך. שהצדיק הולך בו ואינו
לא סורסו לא הי' צדיקים

וּמוֹמִינִיּוֹת) דַּלְמֵר הִרְיֵי נוֹיֵר לְנִמְרֵי וְאֵם מֵאִי. כְּלוּמַר וְאֵם מִי הִיֵּת
וְיִזְרֶה וְהִכְנִי יֵי אִמֶּהָ אֲמֵן דִּמְחָא לֵה בְּנִימִרוֹת הִיֵּר בְּעַל יִכּוֹל הַסֵּפֶר
לְפִי שֶׁלֹּא מֵלֶה נִדְרוּ בְּנִדְרֵיהֶּ (ס) וּמוֹמִינִי (ו) דִּקְדַּמִּי דִּיכּוֹל הַסֵּפֶר אֵת
שֶׁלֹּא וְיִזְרֶהוּ אֲמֵתוּי עֲמֻתוּי דְּשִׁיבִין (יכּוֹל לֵהסֵפֶר): **בִּתְנֵי** הִי וּ מוֹסֵפֹת
וְהִכְרֵעִימֵ. מִפְּרַשֵׁה לֵה לְעִיל (א):

רבי יודא אומר תפסונו מכאן מדרשו.
אם לא תתחייבנו בתפלות מן התורה
תפלו לוקח ממות מדרבנן כדי להוסיף
לעול תפלו מזה: **גמ'** פיר אשה
הפסד וכו' **סלח** לה פסד הפסד
מדיבר. אם נבאשה שגדרה והפסד לה
נעלה **א** סליחה וזו למא לאן כו'
דע כ' נבאשה שפסד לה נעלה
ואם לא ידעה הכמות מדרבנן דהא
בכר כמיז ואם ידע שמוע אשה ידע
אומה **ה** דיינו שפסד לה ידיעמה:
מי שנתפסין לאכול בשר חזיר ואכל
בשר עולה גרסי: המסכתון לאכול
בשר חזיר **ו** גרסי: דמשקיל
לאיסורא איכון. דהא לא ידעה
דהפסד לה נעלה **ו** ומשום הכי
יחייבה כפרה וסליחה: אבל אשה
ידעפס לה נעלה. דקאי גבה חמירה
אימא לא מיבעי קליה: דלא איקבע
איסורא. דהוא כבוד דשומן הוא:
אכל בשפי חסיוס אחס על חלב
ואחס על שומן. כהיא דאסי כן
ייהוד: דאיקבע איסורא. דהא
מיא הוא דיע דהא מינייהו על
חלב: אימא לא חבני ליה בכפרה
וסליחה. דכחיד דמי: קמל דלא
שגא. דיע **ו** כולו ולא שגא דיע
ו ומקמו מביא אסא חלי ומחכפר
ז ואחר אכלו לשם אכילה גסס.
ח וא מחמת מאוס שאלנו ברענו:

מי דמי און אמרינן דכחד דרך. הו"ק אחד ונכשל אחד: והכל שני דרכים. אשמו ואחזקו דלוח מודמנה לו אשמו וזוהי אחזקו: כל הפסוק הוא לשון עבדים נלמד. ולכן ואי אהא יעיל דלוח נקח דזוט: וס"א נפש זה לוע. שנקרא זה לאברהם כדמצינן ס"א נא חיה מריבה וגו' כי אנשים אחים אהבתו (בראשית יג): מקרים עוו זה אברהם. דמצינן הכינוי אל נור חזקתם (ישעיה נא): ומגניס

וּפְלִיטָה דְּלֹא אֵיקֶבֶע אִיסוּרָא אַבֵּל "שְׁתֵּי חֲתִיבוֹת אֶחָ

שומן דאיִקבע אײסורא לא סגי ליה בכפרה וסליחה קמאי דכתיב ³ כי ישרים דרכי ה' ^(א) וצדיקים ילכו בם מחסידיה אחר ארלו לשונות מצויה ואחר ארלו לשונות

וזה שאלו לשום אכילה גסה ופושעים יכשלו בם
עבד מצוה מן המובחר פסח מיהא קא עביד אלא כ
ואחרתו עמו לזה נודמנה לו אשתו ולזה נודמנה לו אחר
לו אחרתו ופושעים יכשלו בם מי דמי אנן קאמרין ח
עמו הן שנתכוונו לשם מצוה וצדיקים ילכו בם ה
הוא נמי לשום מצוה איכוין אמר רבי יוחנן כל ה
אשת אדוניו את ענייה את ענין כי היא ישרה
הירדן כי בעד אשה זונה עד ככר לחם כי כלה
ופשתי שמני ושיקוי והא מינא אנא תנא משום
של בבירה לומר שבשכבה לא ידע אבל בקומה
מינה דלפניא אחרנא לא איבעי למישיח חמרא:

א. א"פ שלשה הפרס לרצון פליטה, מה הכוונת מדבר, מחלף שלשה הפרס מה שעבר ומה לא ידעה. והיא שמה בין מד ואף על פי שביטלה, כיון שהיה לאיסור נחשונה לרבים פליטה ורבים שיש להם לא לנזות ידיו על זה, שלשי ממכרין ויש כלן (שילוח פס' (שם)). לשם איבילה ומכרין לאוכלו לשם קטנת עבודה (מורח"ח) אכן אומרים דודא דרך. דה ילך נה חיה וישלח בשני דרכים. לא נחשונה ולא אכילה ולא נחשונה ולא אכילה.

אכיל וא"כ איסור עבד שלא יצא ידי חובתו. וי"ל דהכי קאמר נהי דלא יצא ידי חובתו אכילה גסה הוו התם מיירי שהוא כבר שבע שהוא קץ באוכל ומה שהיה אוכל אינו נהנה נכשל והרשע נכשל והכא ב' דרכים זה בא על אשתו וזה בא על אחותו: הוא שנתכוון לשם עב להשקותו י"ו: אח נמשע זה לוט שמיש מאברהם שנא' כי אנשים אחים אנחנו. מקרי

מי שאמר פרק רביעי נזיר

כג.

באשה שהפך לה בעלה והיא לא ידעה חבוב מרבה. דלי ידעה אמאי זכייה קליטה וכפרה לכפר:

והוא לא ידע ואשם וגשא עינו. בקרל דאשם מליי כמיז: ועלה צידו כשר חזיר. כגון מחיכה אחת ספק היו של חלג וספק

היה של שומן דס"ל נת"ק דאשם תלוי
אפילו אחתיכה אחת (מתייבס:)

שלה ושלו קיים:
נדרה בגזיר והיתה
תים י"ה"ז סופגת את
ועלה והיא לא ידעה
שותה ביין ומממאה
את הארבעים רבי
סופגת את הארבעים
במ' י"ה"ר יאשיה
« באת ששהף לה
הכתוב מדבר שהיא
יכשהיה מגיע ר"ע
זה ומה מי שנתכוון
חזיר ועלה בידו
ה וסליחה המתכוון
ר ועלה בידו בשר
וכמה כיצא כדבר
ואשם ונשא עונו
ות בידו בשר מלה
כגון חתיכה ספק
לכ אמר קרא ונשא
ות בידו בשר חזיר
אכ"ו איסי בן יהודה
ונשא עונו ומה מי
שר מלה ועלה בידו
חתיכות אחת של
ונשא עונו המתכוון
עלה בידו בשר חזיר

דבר זה ידוע הדווים
י תנא גבי אשה התם
חיה משום דמועיקרא
תיבה ספק של חלב
איכיון לא בעי כפרה
דאיכא איסורא אבל
דהתיירא לא תיבעי
ומר הגי' תרתי הוה
דסגי לחון בכפרה
של חלב ואחת של
ומדינא

ל דלא שנא ^אאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן ופושעים יכשלו כם משל לשני בני אדם שצלו את גילה גסה זה שאכלו לשום מצוה וצדיקים ילכו כם אמר ליה ר"ל האי רשע קרית ליה נהי דלא קא של לשני בני אדם זה אשתו ואחותו עמו זה אשתו זה שנודמנה לו אשתו צדיקים ילכו כם זה שנודמנה לו דרך הכא שני דרכים אלא משל לזוט ושתי בנותיו שנחזקו לשם עבירה ופושעים יכשלו כם ודלמא סוֹק הוה על שם עבירה נאמר ויִשָּׂא לזוט ותשא עיני וירא וירא אותה שכם בן חמור את כל כמר שקה אֵלכָה אחרי מאהבי נותני לחמי ומימי צמרי יני יוסי בר רב חוני למה נקוד על יו"ו ^אובקומה ע ומאי הוה ליה למיעבד מאי דהוה הוה נפקא דרש רבא מאי דכתיב ^אאח נפשע מקרית עז ומרעים

ואיכא [למישר] דקא דרש עדיא ליה לאחיי משום דאשטו כגופי דמא וקצת בדרו לה שפיר
 ופריה, אבל בדרו לה בדרו לה כליה אלא שפאכי חפר לה מן ציטאקא ימי איירי בעינה חפרה
 ודריה אלא בדרו לה כליה אלא ושהטתו ימי דרש וצריכי מ' ג' ציטאקא בדרו אלא חפרה
 שפאכי חפרה ודריה לה י' עקביא חתבינה אלא וקרא ותינחול דריש לה י' אסר כן ייחדה
 דכסמ' : אלא כן חתבינה אסורא, אלא ודעוצ חתבינה לומר לא חפרה מן חתבינה
 חתבינה אלא מיחורא דרשי ליה : דה דלא עבד פסח מן המבור צעה מירא עקביה
 חתבי פסח דרש קריי ליה מן הייה כליה לעשות אס חפר חכב שפא אין לו מלמעט מלפאל
 מן כליה, ובהאיא חפרה אדולא אכילתא כסמ ביהרש חפר חכבי וסמ חפרה מן חריבה
 מ' ציטאקא בדרו בדרו באפי' ליה מדרו מדרו חתביה ואלקל דר מלעיה דר חפרה וד
 דה ארסח דסמ ביה חבטו לא צי חתבתש שפא המבור פירשם חתבתש דר חפרה וד

(א) נראה לרד"ק היה גורם בדברי חס"י והוא לא ידע ונקלטה לו זמה מי שנחשין וכו' והוא קרא תניינא דכתי

עין משפט
גר מצודה

י"א א מ"י פ"ב מהל'
נדרים הלכ' יט סמג
לארץ רת:
י"ח ב ג מ"י שס הלכה יח:

תורה אור השלם

1. ואם ידע ישר אלה
אישתו כיש שמועל בל
מקום שפיה נלדניה
לאסתר נשקה לאו ו
השקת הפרץ וזו יסול
לם מכרבו יז
2. ואם נשק יז והקט
לשמה תחת מלכות
לזי ישר לא משתנה מול
רע ואשם וקטא שנה
3. ויקרה יז
4. מי יקנב אל אלה וכן
ירעם יז שיקים ריבו יז
5. וקטם ילנו
6. ופחשים וקטם יז
השע יז
7. וקטא אל את עיר
ואת אל בבר עיר
ב כלת משקה למי
שח יז את סוד את
עניה כן יז בארץ
מרים באקה ערה
8. בראשית יז
9. ויהי אלה ויקרבים
10. האלה ותשא אלה
אזני את עמי אל יסם
והאמר נכבה עמי
11. בראשית יז
12. ויאמר לז אבי ואבנ
13. ואלא כבנות אלה וכן
שק אשה בן אלה וכן
לקחת אשה מלשם
14. הקרוב אלה שמשון
15. אלה אלה חק יז
16. ויהי אשר עשה
17. אלה ויקטא שם בן
18. חמור חתי נשק ארץ
19. חמור חתי נשק אלה
20. בראשית יז
21. ויערה
22. כי בעד אלה וקט
כסר יז וקטא אש
23. שר חרת חותר

משי' ו' כו
9. כי נתת אפס הבישה
הורתם כי אמרה אלהה
אודי מאהבי נתני לחמי
וזמי צמרי ופשתני צמני
ושקחי
10. ותשקני את אבינן
ין בלילה הוא ותבא
בכריכה ותאבט את
אבני ולא דע בשכבה
ובקומה: בראשיה יט ל
11. אח נפשע מקריה עז
ומדגים כבירי ארמון:
משלי יז יט

פי' הרמ"ש

הבשרות. אפי' תימא
דקדמי ברייתא ומתני'
ענו דאמר לה חזני נון
ומאן [באין] חזני כליו
דרך שאלה שאל לה ואת
ברך בדיקך ולא תשמיש
נדרו בנדרו: ואת ההפס
והי' יסלח לה באשה שהמר
לה בעלה וכו'. ותימא אמר
שבק אתר חרי קרא אמאי
יסלח לה כי הניא אביה
אמר וועד קרא אתרנא
ופתא איה נדרה אשר עלה
ואת מבטא שפתיה אמר
אשר על נפשה תעט
הי קרא בתרד ועוד הי'
קרא לסה' לה דהק'
הי קראי דמיתוי בשפתיה'
הי קראי ליה אומאמא וכו'.

הוא לא ידע ואשם. גבי חתוכות ותרווייה צריכה ממשמם קדרא לא מנהלם והא משמע ס' מנהלם ראי לקויתו רשע אם כלל אינו קץ במאכל: חזא מרוב עריות. שהרי אב להיות שכן לאנשי סדום

(א) נראה לרדב"ם היה גורם בדברי חסדי והוא לא ידע ונפלה לו ומה חי שנחטין וכו' והוא קרא תמינא דחטין נמי נאשם תלי במוף הפרשה.